

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

II. Hunc Romani Episcopi primatum agnoscebant orientales. Nihil in causis fidei aut de regulis generalibus definiri poterat absque ejus sententia. Socrates explicatus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15617

terveniat aut per se aut per Legatos. Huic legi magis obnoxia erant definitiones in materia fidei. Oriens itaque nullam unquam haeresim damnavit quin statim decretum ad apostolicam sedem missum sit & in reliquas provincias. Sic damnationes in synodis occidentalibus decretae ad synodos Orientis mittebantur, ut adnotat sanctus Hilarius; ea videlicet mente, ut causae communes, cujusmodi erat materia fidei, tractarentur ex communi omnium consensu. Sed magnificentum erat pro Romana sede quod cum ipsa prima esset, ubi florebat principatus apostolicae sedis, ut cum Augustino loquar, ejus auctoritas juncta synodis occidentalibus magni momenti erat ad commendandam damnationem haereticorum & anathemata adversus eos decreta, quae facilius ob hoc ipsum executioni mandabantur, cujus moris clara documenta extant in actis Conciliorum Ephesini & Chalcedonensis aliorumque posteriorum.

III. Necessarium autem visum est haec per transennam adnotare, ut si qua forte suspicio in quorundam animis suborta esset adversus ea quae superius dicta sunt, quasi illa convellerent reverentiam quae sedi apostolicae deberetur, iis scrupulus omnis eximatur; tum etiam ut hinc occasionem peteremus haec agendi de quorundam orientalium Episcoporum in synodis suis depositorum appellationibus ad sedem Romanam. Constat enim Episcopis illis irrogatas esse injurias ob causam fidei. Quoniam verò conservatio verae religionis adversus haereses praecipue spectabat ad sedem apostolicam urbis Romae, hinc factum ut quoties Episcopi illi literas Episcopi Romani in Orientem deferrent, in quibus contineretur eos in communionem fuisse receptos, sedibus suis restituerentur ab Episcopis catholicis, cujus rei extant exempla valde illustria. Non loquor de Athanasio aliisque Orientis Episcopis, quorum supra mentionem feci, quoniam causa eorum examinata fuit tanquam ad disciplinam pertineret; tamen fatendum est habitam quoque fuisse ab occidentalibus rationem oppressivis quam Episcopi illi patiebantur ob causam fidei. De Eustathio Sebasteno Episcopo loquor, Flaviano, & Theodoro.

IV. Sebastenus ille depositus fuit ab Arrianis in Concilio Melitino, quae civitas est Armeniae inferioris. Dein catholici Orientis Episcopi Lampfacum convenerunt anno cccxix. ibique synodum celebrarunt, cui Eustathius interfuit. Quin etiam cum nonnullis Episcopis in Occidentem missus est cum formulis fidei quae decretae erant pro restitutione verae fidei adversus perturbatio-

nem quam Constantij Imperatoris auctoritas invexerat. Receptus itaque est in communionem ab Episcopo Romano & occidentalibus; literasque à Liberio Pontifice obtinuit, quarum auctoritate restitueretur in sedem suam. Cum autem Cappadociam remeasset, literas illas obtulit synodo Diocesanos Ponticae, quae apud Tyanam habebatur, ad quam synodum pertinebat provincia Armenia secunda; à qua synodo redditus est Ecclesiae Sebastena. Restitutionem illam auctoritate literarum Episcopi Romani factam fuisse testatur sanctus Basilius in epistola lxxiv. quae data est ad Episcopos occidentales. Certum quidem est Eustathij depositionem irritam & nullam fuisse, eò quod ab haereticis facta esset, tum etiam ita sensisse synodum Lampfacenam, quae, spreto judicio illo, Eustathium in suam communionem recepit, & synodo interesse consensit, ac praeterea in Occidentem miserat legatione functorum pro synodo Lampfacena. Quia tamen suspicio adversus eum orta erat in causa fidei, magni ponderis ad confirmandam executionem rerum decretarum fuit epistola illa Liberij & jussio ejus pro restituendo Eustathio data post judicium synodorum Orientis & Occidentis. Ob hoc igitur synodus Tyanensis, cujus judicio suberat Eustathius in causa disciplinae, eum in superhabitis suspicionibus de fide recepit in vim decreti pontificij, tamen si ignoraret quibus conditionibus eum Liberius recepisset in suam communionem. Haec sunt verba Basilij ex eadem epistola lxxiv. *Quae verò sint illi à beatissimo Episcopo Liberio proposita, & ad quae consenserit, nobis clare est; nisi quod epistolam attulit, per quam restitueretur. Eam ubi Tyanensi synodo exhibuit, in suum locum restitutus est.*

V. Locum inter appellationes ad Episcopum Romanum non tribuo ei quae sub nomine Eutychetis Archimandritae circumfertur post damnationem ejus à Flaviano Episcopo Constantinopolitano peractam; tamen ea vulgò obtrudatur, quoties controversiae de causis religionis agitantur. Nolim tamen negare quin Pontificem Romanum appellaverit; sed tamen contendo non ad solum Romanum Pontificem provocasse. Exemplum hoc variis in locis Replicae suae laudat illustrissimus Cardinalis Perronius, & appellationem illam Eutychetis probare se putat auctoritate epistolae sancti Leonis ad Flavianum. Air enim Leo se libellum Eutychetis recepisse; in quo continebatur eum evocatum sui praesentiam non denegasse, adeo ut in ipso judicio libellam appellationis se asserat obtulisse, nec tamen fuisse susceptum; qua ratione compulsus sit ut contestatorios libellos in urbe Constantinopolitana